

Az állat nyakán idegesen rángatóztak az izomkötegek, ahogy gazdája felé lendítette habos pofájú, széles fejét.

— Takarodj a bikámtól! — förmedt rá Göbecs a bányászok gyönyörűségére.

— Barkó, fuccs a Bandinak!

— Akár itt is maradhat!

— Megveszem! — kapta elő a pénztárcáját az öreg, és a hirtelen ötlettől újjáéledve, remegve bontogatta a pirosan és lilán hullámzó papírköteget. — Megveszem!

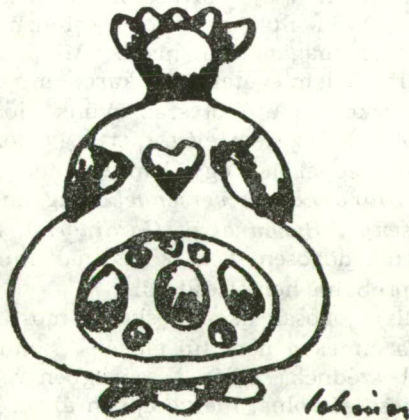
— Nem eladó! — legyintette le Göbecs, és zsiros haját tapogatva a portáshoz lépett. — Itt hagyhatom holnapig?

— Kössétek meg! — mondta a portás. — És holnap lássalak benneteket, Orkán!

Nem kapott választ, mert a duhaj társaság a további tivornya reményében elfoglalta a platót, Orkán pedig betessékeltte Barkót a helyére. A teherautó ráfordult az útra, és fékezés nélkül robogott az Arany Kapcáig, ahol eléjük tódult a söröző sokaság, s egymást túlüvöltve faggatóztak, majd összekeveredve az érkezőkkel, a megdicsőült Göbeccsel és a hőzöngő Orkánnal az élen visszahömpölyögtek a kocsmába.

Barkó behorpadt arccal az úton; szeme homloka árnyékában, mint két összetört madártojás: nem gondolkodott. Lába rávitte a macskaköves útra, s ment, maga se tudta, merre. Letért a macskaköves útról, és eltűnt a dombhajlatban, akár a lehanyagló téli napkorong, mely pályája legmagasabb pontján is alacsonyan járt ahhoz, hogy bárkit is testestül-lelkestül fölmelegítsen. A tanyán nyitva találta a kaput, a kutya behúzott farokkal menekült előle. Az istállóban hidegen zizegett a széna az éji szélben. A bika... csak az üres kötél lógott a helyén.

Az elhatározás még el sem jutott a tudatáig, Barkó máris érezte megmásíthatatlanságát, s másra már nem is bírt figyelni, csak megtévedt, zaklatott kezére, hogy mielőbb hurkot csomózzon magának a kötél szabadon maradt végére.

SCHÖNER MIHÁLY RAJZA